

Lidem pro radost

STEREO
1 14 1710 H

ANTONÍN ULRICH

Vybral a sestavil Jindřich Bauer

LIDEM PRO RADOST. Polka

ZŮSTAŇ LÁSKO, ZŮSTAŇ S NÁMI. Valčík (slova Miroslav Zikán)
Zpívá Miloš Bílý a dívčí kvarteto

VZPOMÍNKA. Tango (slova Josef Štěpán)
Zpívá Zdeněk Matouš

MAMINCE. Pomalý valčík (slova Antonín Ulrich)
Zpívá Rudolf Cortés

LÁSKA ČI PŘÁTELSTVÍ. Tango

KAVALÍR. Polka (slova Slávek Ostreží)
Zpívá Josef Zíma

NEDĀM NA TO. Polka (slova Karel Kubeš)
Zpívá Dívčí kvarteto Lubomíra Pánka

MĀMINO SRDCE. Pomalý valčík (slova Vladimír Sýkora)
Zpívají Věra Příkazská a Miloš Bílý

ŠKODA TĚCH TMAVOMODRÝCH OČÍ. Tango (slova Vladimír Sýkora)
Zpívá Miloš Bílý

TA LĚTA BLĀZNIVĀ. Pomalý valčík (slova Kateřina Krütznarová)
Zpívá Miloš Bílý

TYS PRO MNE VŠÍM. Tango (slova Vladimír Sýkora)
Zpívá Miloš Bílý

TAHLE NAŠE KAPELA. Polka (slova Svatopluk Radešínský)
Zpívají Zdeněk Matouš, Irena Čížková a Sbor Lubomíra Pánka

SMYČCOVÝ ORCHESTR ANTONÍNA ULRICHA

Řídí ANTONÍN ULRICH

Hudební režie Jindřich Bauer a Květoslav Rohleder
Zvuková režie Jan Chalupský
Technická spolupráce Jiří Rohan

Nahráno v roce 1975 v pražském studiu v Dejvicích

© JANA ŘEHOŘOVÁ, 1976,
COVER © FRANTIŠEK VLACH,
PHOTOGRAPHY © EVA HAJNOVÁ, 1976

Jubileum přináší nejen pohledy plánu a předsevzetí, ale také ohlédnutí vzpomínek. Vzpomínání ANTONÍNA ULRICHA se vrací do severočeských Ervěnic, do doby a do míst, které psaly jeho muzikantský příběh pravděpodobně dříve, než příběh životní. V rodu Ulrichů měla hudba letité domovské právo. Tak například dědeček založil a vedl hudební školu. Tatínek hrál první housle pod taktovkami Franze Lehára, Julia Fučíka... A když se potom sám ujal dirigování, jeho kapela měla zvuk široko daleko v kraji. Zdálo se tedy, že Antonínovi, který přibyl do rodiny 25. října 1915, se budou sypat noty přímo do kolébky. Jenže život píše příběhy po svém. Matka při narození děcka zemřela a jeho výchovy se ujímá dědeček s babičkou. Namísto muziky mají ovšem plnou hlavu starostí, jak uživit z hornické mzdy devět dětí. A přece. Když jsou klukovi čtyři roky, ušetří mu na housličky, najdou mu učitele. V jeho životním příběhu se přece jen rozezná to, co se na čas ztišilo do nesmělého otazníku... Desetiletý houslista pak už nezůstává mnoho pozadu za svými staršími kolegy v kapele, statečně s nimi „drží krok“ při bálech, na koncertech. A je-li třeba, zasedne s úspěchem i za bicí. Projevuje nejen technickou zručnost, ale i cit a absolutní sluch... Ve hře na housle a na bicí zanedlouho vyniká v karlínské Vojenské hudební škole a jako její absolvent se potom stává prvním houslistou a sólistou vojenských hudeb. Hned po válce se vrací do karlínské školy, tentokrát už proto, aby zde předával své umění houslisty, hráče na bicí i své znalosti hudební teorie. Tou dobou už má za sebou řadu koncertních zkušeností a také léta studií u profesorů Jaroslava Kociána, Eduarda Turečka a Norberta Kubáta. Byl žákem Josefa Brůhy, Jana Fadrhony a zasloužilého umělce Jindřicha Pravečka, pod jejichž vedením pronikal do tajů

kompozice, instrumentace a dirigování. Taktovka jej lákala čím dál víc. Zároveň také pomalu, ale velice jistě směřovala ukazatel další cesty, a to k oblasti zábavné hudby. Protože zábavná hudba, se kterou se tak důvěrně seznamoval, to byl život, lidé, tempo jejich práce i chvílek odpočinku... Jako člen Symfonického orchestru hlavního města Prahy FOK od devětačtyřicátého roku měl pak v průběhu téměř čtvrtstoletí možnost pozorně sledovat práci mnoha velkých dirigentů. S obdivem a hlavně s poučením. To vše se konečně spojilo v lehkosti a přesnosti, s jakou řídil a řídí od dirigentského pultu „svůj“ padesáti- až šedesátiletý orchestr. Můžeme se o tom přesvědčit na koncertech, v programech Československého rozhlasu i televize, na gramofonových deskách. Smyčcový orchestr Antonína Ulricha se stal průvodcem našich svátečních i obyčejných všedních dnů. Staly se jím i skladby, kterých složil od svých osmnácti let přes dvě stě. Těžko by se dnes vypočítávaly všechny ty, které dostaly gramofonovou podobu se značkami Supraphon nebo Pantonu i několika firem zahraničních. Cesta z hornických Ervěnic, dlouhá dnes právě šedesát let, nevedla jen do Prahy. Jsou na ní zaznamenána města Sovětského svazu, NDR, NSR, Polska, Švýcarska, Rakouska, Itálie, Španělska, Jugoslávie, Švédsko, Norska, Anglie, Francie, Spojených států. Nové země, nová poznání, nové pohledy. A vždycky nové zklidnění návratu, protože doma prý se taktovka cítí lehce, housle znějí po spokojenosti a lidé tady umějí muziku pěkně poslouchat. Však také životní i umělecká dráha Antonína Ulricha, která právě v plném tempu míjí šedesátku, byla shrnuta do tří vše říkajících slov. LIDEM PRO RADOST.

Jana Řehořová